

Isidoro, inženýr s velkým sociálním cítěním

Isidoro Zorzano se narodil 13. září 1902 v Buenos Aires. Jeho rodiče byli Španělé a celá rodina se z Argentiny vrátila zpět do Španělska, když byl ještě malý. Už v mládí vynikal v úsilí a vážnosti, s nimiž plnil své závazky.

14.06.2017

Isidoro Zorzano se narodil 13. září 1902 v Buenos Aires. Jeho rodiče byli

Španělé a celá rodina se z Argentiny vrátila zpět do Španělska, když byl ještě malý. Už v mládí vynikal v úsilí a vážnosti, s nimiž plnil své závazky. Jedním z jeho spolužáků během školních let v Logroňu byl sv. Josemaría Escrivá, což se ukázalo jako rozhodující faktor v jeho životě.

V roce 1927 ukončil v Madridě inženýrské studium. Pro spolužáky byl příkladem díky svému úsilí, se kterým se věnoval studiu, a duchem služby. Tyto vlastnosti se stávaly ještě více zjevnými během let jeho odborné praxe. V době společenských a ideologických konfliktů ve Španělsku byl Isidoro díky své odborné způsobilosti a svému duchu oběti velmi respektovaným jednak mezi svými kolegy, ale také dělníky železniční společnosti, pro kterou pracoval.

Díky touze zalíbit se Bohu a přivést co nejvíce duší k Němu, věnoval svůj

čas a úsilí vyučování katechismu, zapojil se do profesních spolků a do sociálních iniciativ v chudinských čtvrtích. Dne 24. srpna 1930 požádal o přijetí do Opus Dei. Byl jedním z prvních věřících Díla a byl vždy příkladem ve věrnosti Božímu povolání uprostřed světa.

Mezi léty 1936 a 1939, během náboženského pronásledování a následné občanské války ve Španělsku, projevoval hrdinskou statečnost. Bez ohledu na nebezpečí, které mu hrozilo, protože byl známý jako oddaný katolík, využíval jako občan Argentiny svobodu pohybu, kterou měl, aby poskytoval duchovní a materiální pomoc mnohým lidem, včetně věřících Opus Dei ukrytým v různých částech Madridu nebo odsouzeným do vězení.

Na počátku čtyřicátých let začal poprvé pociťovat příznaky nemoci, která vedla k jeho úmrtí: maligní

lymfogranulom. Jeho spojení s naším Pánem rostlo den za dnem během jeho dlouhodobého utrpení. Lékaři a zdravotní sestry, kteří se o něho starali, žasli nad jeho duchovní radostí, se kterou snášel stavy akutní bolesti. Zemřel 15. července 1943 poté, co přijal svátost pomazání nemocných od zakladatele Opus Dei.

Jeho život ukazuje, jakým způsobem se žije duch Opus Dei: hledání svatosti v běžném životě křesťana uprostřed světa, prostoupení všech oblastí lidského života světlem víry a lásky. Pověst o jeho svatosti se po jeho smrti rychle rozšířila a kanonizační proces byl zahájen v roce 1948 v Madridě.

.....